

R E H A T A N Ö R

LEVREK BUĞULAMA DA *istemeyin ama...*

İçinde Lokantası Olan Sohbetler

LEVREK BUĞULAMA DA İSTEMEYİN AMA...

Reha Tanör

Kapak tasarımı

Serdar Akyıldız/Brandthebliss

Yayın Koordinatörü

Z. Çağla Miniç Eker

Redaktör/Editör

Ayşe Sağlam

Dizgi

Murat Can Yıldırım

Yayınevi

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Pazarlama ve Tic. Ltd. Şti

Kozyatağı mah. Değirmen sok. Nida Kule No:18

Kat 10 Kadıköy /İstanbul

Tel: 0(216) 3011213

Sertifika No. 47456

ISBN: 978-605-9385-81-7

1.Baskı: Mayıs 2020

Baskı ve Cilt

Ege Reklam Basım Sanatları San.Tic. Ltd.Şti

Esatpaşa mah. Ziyapaşa caddesi No.4 Ataşehir / İstanbul

Tel: 0216 470 44 70 Faks:0216 472 84 05 www.egebasim.com.tr

Sertifika No: 45604

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve Yazardan izin almadan kısmen veya tamamen, tanıtım amaçlı alıntıların dışında alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

İÇİNDEKİLER

Aya Maya Kumpanya / Waldorf Astoria, New York	1
Deprem Talimatı / Eating with Emillio, San Francisco	10
Levrek Buğulama da İstemeyin Ama / Il Riccio, Bodrum	15
Havalı Bara Nasıl Girilir? / Chiltern Firehouse, Londra	19
Yemek Yerken Kaçırılan Bale / Relais Plaza, Paris	23
Hesabınızı Kestik / Tokai-Tei, Tokyo	27
Sylvie Vartan'la Karşılaşmamız / Le Stresa, Paris	31
Müze Lokantaları / Villa Rothschild, Louvre, Moma, Mad, Met, British Museum, Tate Modern, İstanbul Modern, Changa, Omm Inn, Hermitage, De Young, Academy Of Science, Sfmoma	34
Negresco'nun Neptune'ü ve Plaj Lokantaları 1	43
Imperiale'nin Vele'si ve Plaj Lokantaları 2	47
Edebiyat Ödülü Veren Lokantalar / Fumoir, Paris	50
Peki, Ben Şimdi Ne Yapıyorum? / Orfoz, Bodrum	54
Balıkların Prensi: Lüfer / Waverly In, New York	57
Ben Patlıcan Yetiştiricileri İçin Çalışmıyorum / Café Fiorello, New York	60
Böyle Hırsızlık Mı Olur? / The Grill, Sonoma	63
Kadın Şefler Neredesiniz? / La Petite Maison, Nice	67
Bir Çift Küçük Çorap / Café Arlequin, San Francisco	70
Arka'nın Arkası / Derrière, Paris	72
Yaşasın Yaşlılık / Alain Llorca, St. Paul De Vence	75
Andropozdaki Lokanta / La Fermette Babeuf, Paris	78
Daha Çok Kadın İstiyorum / Turk, İstanbul	81
Cenneti Gördünüz Mü? / Seehotel Grüner Baum, Hallstatt	84
Bayern Münih ve İstikrar / Ratskeller, Münih	87
Izdıraplar Kadehlere Meyhanede Doldurulur / Sadık, Foça	90
Şarap Kaç Derecede İçilir? / Moissonier Lyonnais, Paris	93
Damalı Masa Örtüleri Yok Artık / Lorenzo I Kakalamba, Belgrad	98
Marco Polo'nun İzinde / Lesiç Dimitri, Korçula	100
Hisse Senetleri Asansörde Kaldı / Stone Tavern, New York	103
İki Küçük Mavi Minder / Fenix, Bodrum	106
Eşinizden Ayrı Tatil Yapar Mısınız? / Körfez, Bodrum	109
Bu Pahalılığa Soyadı Mı Dayanır? / Mimoza, Bodrum	112

Aslolan Yemektir / Bistrot Gourmand, Nice	116
'Beyin'ler Neden San Francisco'da Toplanıyor? / Lord Stanley, San Francisco	119
Sacher Torte'nin Sırrı / Sacher Restaurant, Viyana	122
Proust'u Çağrıştıran Lokanta / Chalkboard, Sonoma Valley	125
İstanbul, Orhan Pamuk'un Anlattığı İstanbul Mudur? / Raika, İstanbul	128
Sakarlık Üzerine / Madera, Menlo Park	135
Napa'nın Tarihi (!) Binaları / The Bakery Cafe, Napa Valley	138
Giyotine Giden Odaya Bakmak İster Miydiniz? / Bords De Seine, Paris	140
Mozart En İyi Nerede Dinlenir? / St. Peter Stiftskeller, Salzburg	143
Diane Keaton'ı Nasıl Alkışlattım? / Bocco Di Luppò, Londra	146
Green Card / Ritz Carlton, Half Moon Bay	149
Lokantada Nakavt Olduk / All'osteria Bottega, Bologna	151
Haydutun Soytarıları / Le Repair De Cartouche, Paris	156
Protokol Beceriksizliğini Affettiren Servis / Pjerin, Dubrovnik	158
Mutluluğu Bulmak İçin Aramak Şart Mıdır? / Al Corsaro, Parma	161
Jet Lag'e Rağmen Yenen Akşam Yemeği / La Regalade 1er, Paris	164
İnişteki Adanın Yokuştaki Lokantası / L'olivo, Capri	166
Akdeniz'in Manhattan'ı / La Marée, Monaco	170
Komşum Onassis'in Kültür Merkezinde / Agora Bistro, Atina	173
Bir Gün İstirahat / La Bourgainvilla, Ischia	176
Nöbetçi Lokanta / The Swan, Londra	179
Huzur, Neş'e ve Güzel Yemek Bir Arada / Nobu, New York	181
10 Dakikada, Bir Kıtadan Ötekine Geçiş / Lacivert, İstanbul	183
Opera ile Bled Gölü'nde Tanıştım / Grand Restaurant, Bled	185
Yıldırım Aşkı Mı Mantık İzdivacı Mı? / Walsé, New York	188
İyi Bir Araba Mı İyi Bir Kadın Mı? / Angiol D'or, Parma	191
Filmin Afişi Filmi Yansıtmayabilir / Le Perroquet, Juan Les Pins	194
Les Feuilles Mortes / La Petite Maison, İstanbul	197
Antibes'deki Lübnanlı / Le Phenica, Cap D'antibes	200
Çikolatalı Salam Sever Misiniz? / Rinuccio 1880, Toscana	203
Zarif Lokanta / Zi Nannina, Ischia	206
Tur Yemeğini Beğenir Misiniz? / Pane Vino E Maialino, Modena	208
Conciergeler İşsiz Mi Kalacak? / Maison Mon Cafe, Modena	212
Şatolardan Sonra Acıktığınızda... / Cap Riviera, Juan Les Pins	217
Amerika'ya ve Her Yere Uçan Fransız Şefler / Daniel, New York	221
Renkler ve Zevkler Tartışılmaz / Brooklyn Fare Kitchen, New York	224

Lisede Bırakılan Bıyığın Cezası / Kurumazushi, New York	226
Pazar Yerleri / Le Safari, Nice	228
Dairenin Geceliği / Valvas 'Or, Ljubljana	231
Nasıl Dana Taklidi Yaptım? / Spajza, Ljubljana	233
Olimpiyat Nasıl Yapılır? / Plump Jack, Squaw Valley	235
Napa'nın İlk Zaferi / The Restaurant At Auberge Du Soleil, Napa Valley	238
Karlar Altında Şampanya Keyfi / Manzanita, Ritz Lake Tahoe	240
Çıgan Müziği Beklerken Gelen Opera Aryaları / Belcanto, Budapeşte	243
Hilton'a Geri Dönüş / Icon, Budapeşte	245
Nevada Çölü'nde Bi' Çorba İçemedim / Gar Woods, Carnelian Bay	247
Bira Testinde Seçtiklerim / Old Town Top, Truckee	250
Dehşet Gecesinde Lokantası / Max's, Auburn	253
5 Masa 1 Michelin / Kusakabe, San Francisco	256
Woody Allen'la Burun Buruna Yemek / Carlyle, New York	259
Performans Öncesinde ve Sonrasında Yemek / Bar Boulud, New York	261
Astrofiziksel Bir Düşünce / La Ciccia, San Francisco	263
Yemekte Canlanan Cannes Maceramız / Le Divellec, Paris	266
Clinton'un Azarlandığı Lokanta / L'ami Louis, Paris	268
Lokantadaki Japon Minimalizmi / Bohemian, New York	270
Apple... Google... Microsoft... Neredesiniz? / Sant'Ana, Nice	272
İtalya'nın 'Normale'si / Le Stella, Portofino	276
Buradaki Normal / Bir Kebapçı, Adana	279
Tuz, Naz Gibidir; Fazlası Zarar Verir / Pavel 2, Pirana	281
Sen Patronunun Her Dediğini Böyle Mi Yapıyorsun? / Ulus 29, İstanbul	284
Asma Yapağında Sardalya / Yemek Yalnızca Lokantada Mı Yenir?	288

BEN BİR YOLCUYUM

Ey kari,

Umarım “kari” deki (i) harfini dikkate almış, (a)’yı da uzun okuyarak size seslenişimi “ey karı” şeklinde algılamamışsınızdır. Umarım diyorum çünkü bundan pek de emin değilim. Emin değilim çünkü başımdan şöyle bir olay geçti benim. Kendisi arkadaşım, eserleri de çok satanlara girmiş olan bir kadın yazarımızla yazışırken kendisine romanları hakkındaki görüşlerimi açıkladığım bir yerde “ey kari” diye başlayarak anlattıklarına parantez açmış, başka bir konuya geçmiştim. Cevap mektubundan anladığım kadarıyla kendisine durup dururken “ey karı” dediğimi sanmış, buna pek bir anlam verememiş, galiba biraz da burulmuştu.

“Ey kari” hitabını edebiyatımıza Ahmet Midhat Efendi armağan etmiştir. Günümüz Türkçesiyle, “Ey okur!” demektir. Roman ve hikâyeci Ahmet Midhat Efendi, eserlerinde bir şey anlatırken birden durur, “Ey kari!” diye başlayarak başka bir konuya atlardı. Bu, onun okurlarıyla sohbetini başlatan ve canlı tutan bir tekniktir. Atladığı yerde uzun uzun bilgiler verir, okuru aydınlatır sonra yine bıraktığı yere geri dönerdi.

Ey okur, -neme lazım, ben giderek cılızlaşan günlük Türkçemize döneyim, hitabımdan alınan hanımlar olmasın.-

Ben bir yolcuyum.

Kâh trenlere, uçaklara biner, harita coğrafyasında yol alırım.

Kâh düşüncelere dalar, zihin coğrafyasında salınırım.

Bu kitapta yolculuklarımı anlatacağım. Yazarak konuşacağım.

“Gördüklerimi, göremediklerimi, yaşadıklarımı, yaşayamadıklarımı, düşündüklerimi, düşünemediklerimi Bodrum’dan Londra’ya, Capri’den Tokyo’ya kadar dolaşarak anlattım. Hani ‘Yediğin, içtiğin senin olsun, gördüklerini anlat!’ derler ya, ben hepsini birden anlatıverdim.

Maksat sohbet olsun.”

Aya Maya Kumpanya / Waldorf Astoria, New York

Benjamin Braddock, üniversiteyi başarıyla bitirip evine döndü.

Evine döndü dönmesine ama mutlu olduğu söylenemezdi. Yaşamında bir şeyler eksikti. Geleceği hakkında fikri yok, kaygıları vardı. 21 yaşına yeni giren temiz, çekingen, içine dönük, yalnız kalmaktan hoşlanan bir çocuktü. Varlıklı aile çevresindeki gösterişli yaşantıyı boş ve anlamsız buluyordu. Ta ki kendisi için anne ve babasının verdiği “Hoş geldin.” partisinde başlayan bir ilişkiye kadar...

Babasının ortağının karısı Bayan Robinson oğlu yaşındaki Ben’e kancayı takmıştı. Ben, önce bu beklenmedik ilgiye direndi. Ne ki toy bir erkeğin deneyimli ve çekici bir kadına karşı koyabilmesi kolay bir şey değildir. Genç, deneyimsiz, ham bir erkek için olgun bir kadın anlayıştır, şefkattir, yol göstericidir. Bizim küçük Ben’in direnci kısa bir süre sonra kırıldı, vücudunu Bayan Robinson’un kollarına teslim etti.

Benjamin, Dustin Hoffman, Bayan Robertson ise Anne Bancroft’tur. Mike Nichols’un bol ödüllü filmi The Graduate’in giriş sahneleridir size anlattıklarım. 1967 yapımı bu ünlü filmde başroller için önce Robert Redford ve Ava Gardner düşünülmüş ama sonradan vazgeçilmiştir. Üstelik deneme çekimlerinde Dustin Hoffman heyecanına yenilip başarısız olduğu halde... Otuz üç yaşındaki yönetmen, sarışın, mavi gözlü, uzun boylu California erkeğini oynatmak yerine kısa boylu, soluk yüzlü, tedirgin çocuğu tercih etmiştir. Tercihi,

Nichols'un sezgilerini doğrulamış, o tarihe kadar Off Broadway oyunlarında küçük roller üstlenen Dustin, bu filmdeki oyunuyla sinema tarihine bir dev olarak ayak atmıştır. Filmin başarısında o dönemin, hatta belki de tüm dönemlerin en başarılı folk-rock ikilisi Simon ve Garfunkel'in muhteşem müziğinin de rolü olmuştur.

Genç, deneyimsiz Ben'in kendisini anası yaşındaki bir kadına verdiği otel odasında, kadının onu yatağa yatırıp gömleğinin düğmelerini açarak yavaş yavaş soyduğu sahne belleğimden hiç silinmemiştir.

Belki de genç ve deneyimsiz erkek – olgun kadın ilişkisini kendim de yaşamış olduğum için...

Galatasaray'da okuyan bir toydum.

Çarşambaları okul yarım gündü. Yatılı öğrenciler öğle yemeğini yer yemez Beyoğlu'na fırlar, akşam beşte kös kös geri dönerdik.

Beyoğlu, o zamanlar bir Pera değilse bile Beyoğlu'ydu. Sinemalar, tiyatrolar, lokantalar, pavyonlar, albenili dükkânlar ve birazdan anlatacağım başka yerler hep oradaydı.

İlk işimiz 14.15'e sinemaya gitmek olurdu. Saray, Atlas, Alkazar, Emek ve en sevdiğimiz Yeni Melek bizi beklerdi. Sinemalarda daha çok Avrupa filmleri oynardı. Bazen Eddie Constantine'in vurup kırıdığı filmlere, bazen Alain Delon'un vurup kırıdığı filmlere, bazen de bizim vurulup kırıldığımız Brigitte Bardot'lu kordelalara giderdik. Yerimiz hep üst balkondur. Parter ve balkon bize göre değildi. Özellikle güzel bir Fransız aktrisinin oynadığı filmlerde Yeni Melek'in üst balkon adeta bizim okula ayrılmış gibi olurdu. Öyle olunca da az önce yemekhanedeki karşıdan karşıya bağışmalarımız burada devam ederdi:

“Ulan Hüseyin niye bugün su geçirmez pardösünü giydin, hoşafı

ceplerine doldurmak için mi len?”

“Oğlum, kirli çoraplarını cebinde taşıma demedik mi sana! Salon koktu be!”

Sinemanın bir ucundan öteki ucuna film öncesinde ve arada savrulan bu tekil satışmalar filmin içinde güzel aktrismizinin açılıp açıldığı bir sahnede koro seslendirmelerine dönüşürdü. Birkaç kez filmin bu yüzden kesildiğini, ışıkların yakıldığını hatta üstümüze projektör tutulduğunu hatırlıyorum. O zaman da ‘makinist istifa’ sesleri salonu inletir, sinema yönetimine de cinsel içerikli selamlar gönderilirdi.

Sinemadan çıkınca Beyoğlu’nda tur atılır, paralı olanlarımız Bab Kafeterya’da tabakta döner, olmayanlarımız da Atlantik Büfe’de dönerli sandviç yer ve okula dönerdik. Çarşamba akşamı etütlerinde gündemi, öğleden sonra yapılanların karşılıklı anlatıldığı sohbetler oluştururdu. Çalışmak isteyen birkaç inek varsa onlar da sessiz sedasız kütüphanenin yolunu tutardı.

Çarşamba akşam etüdü sohbetlerinde ders yılının ortalarına doğru bir zenginleşme olmaya başladı. Bazı arkadaşlar Yeni Melek 14.15 seansından sonra Abanoz Sokağı’na gitmeye ve millî olmaya başlamışlardı. Geldiklerinde sınıfa başları yukarıda, göğüsleri önde giriyor, bizlere yukarıdan bakıyorlardı. Ve tabii anlatıyorlardı da anlatıyorlardı.

Bu durum, döner yiyenler ya da bir sosisli bir ayranla okula dönenler açısından elbette kabul edilebilir, sindirilebilir, sürdürülebilir bir gelişme değildi. Derhal hareketlendik, örgütlendik ve ilk çarşamba Yeni Melek 14.15 yaptıktan sonra doğru Abanoz’a yönlendik.

Beş kişiydik. Bilmediğimiz karanlık bir yola tek başımıza girecek kadar tedbirsiz değildik elbette. Siz bunu ‘Cesur değildik.’ diye de okuyabilirsiniz.

Sokağın iki yanı demir kapılarla kapatılmıştı. Başlarında, küçüklerin girmesini engellemek için bekçiler vardı ama alanın memnun, verenin memnun olduğu arz-talep piyasalarında yasaklar işe yaramaz. Elimizi kolumuzu sallaya sallaya girdik. Bıyıklı erkek kalabalığının arkasına takılarak soğuğa rağmen eski Boğaz vapurları gibi tek tek yanaştığımız evlerin kapısında, içeride, sobanın etrafında don-sütyen oturan, aralarında solgun kahkahalar eşliğinde, “Kız Süleyman, adamların önüne bakacağına kendi önüne bak da daha da düşmeyesin kız.” diye laflaşan, ara sıra kapıya çıkıp gözüne kestirdiklerine “Hadi, gelsene kocacığım, üşüyeceksin orada.” diye seslenen kadınlara bakmaya başladık. Sokağa uyum sağlamakta gecikmedik. O kadar ki bir kapı önünde fazla bekleyenleri dağıtıp, onların yerine geçmek için “Haydi beyler, haftaym,” diye bağırmasını da kısa sürede etraftakilerden öğrendik. Gelgelelim, kadın seçimini bir türlü yapamıyorduk.

Beş erkeğin bir araya geldiğinde kadınlar konusunda fikir birliği etmesinin güçlüğüne takdir edersiniz.

Kadınların kimi sıska kimi şişko; kimi çirkin kimi köylü, kimi iddialı görünürlü idi. Tüm elverişsiz koşullara rağmen ilk seçimi yaptık, Abanoz Sokak 10 numaradan içeri girip kadının önüne dikildik;

“Nereye girelim?”

“Yukarıdaki odaya çıkın, geliyorum.”

Merdivenlere yönelmiştik ki diğer kadınlardan biri bizimkini kıskandı;

“Gönül, bunların hepsini sen mi alacaksın?”

Bizim kadınınımızın isminin Gönül olduğunu da bu vesileyle öğrenmiş olduk ama kendisini kıskanan arkadaşına verdiği cevap biraz gönül kırıcı oldu doğrusu;

“Ayol, bunlar ne ki!” dedikten sonra bir de eliyle küçük anlamına gelen bir işaret yaptı.

Yukarı çıktık, boş bir oda gördük. Önünde ikinci seçime geçtik. İlk giren kim olacaktı? Ona da karar veremedik.

Yine takdir edesiniz ki, kadın da olsa erkek de olsa bir araya gelen beş kişinin herhangi bir konuda çabucak oy birliğine varması da o kadar kolay değildir.

O nedenle değil midir ki toplumlarda otoriter tipli liderler ortaya çıkar, herkes adına kararları verir, ötekileri peşinden sürükler. Biz daha demokratik bir yol seçtik. İlkokulda öğrendiğimiz “Aya maya kumpanya,” yapmaya karar verdik, yaptık ve bundan sonuç aldık. Ben “Demokrasilerde çare tükenmez.” lafının doğruluğunu itiraf edeyim ki bu laf henüz politika sahnesinde söylenmeden ilk kez orada somut olarak algıladım. Sıralamada ikinci çıktım. Birincimiz biraz kaygılı ve gergin, odaya girdi, biz de dışarıda beklemeye koyulduk. Az sonra Gönül geldi, kısa bir süre sonra da çıktı. Ardından da arkadaşımız. Hep birlikte atladık üstüne:

“Nasıldı?”

“Kolay.” dedi.

Sıra bendeydi. Hadi aslanım, kim tutar seni. Orta ikiye gelmiş kazık kadar erkeksin. Zaten kolaymış! İçeri girdim. Bir yatak, bir lavabo ve bir sandalyeden ibaretti oda. Yatakta çarşaf serili miydi, yastığın kılıfı var mıydı?

Bugün bunları hatırlamak mümkün müdür?

Muhtemelen yoktu. Varsa bile mutlaka kirliydiler. Kim bilir kaç kişi terli, kirli vücuduyla, yağlı kafasıyla benden önce orada yatmış, orayı daha da pisletmişti.

O gün bunları önemsemek mümkün müydü?

Kapının arkasındaki çiviye paltomu asarken Gönül geldi. Kırk yaşında ve İzmirli olduğunu öğrendim. O, soyunuk, yatakta beklerken ben henüz sadece paltomu asabilmiştim. Gecikmemek için telaşla ve hızla soyunmaya başladım.

Ceketimi çıkartıp sandalyenin arkasına geçirdim.

Kazağımı iskemlenin üstüne katladım.

Gömleğimin düğmelerini çözerken telaştan elim ayağıma dolaştı.

Tam yün fanilamı da çıkartıyordum ki, Gönül yattığı yerde doğruldu,

“Ayol baksana, anacığı nasıl giydirmiş evladını. Ne bilsin kadıncağız onun buralarda böyle soyunacağını!” demez mi?

Ulan Sibirya’da mısın, bok vardı bu kadar giyinecek! Kendime lanet okumamı hiç unutmadım. Bir de Gönül’ün yüzündeki ifadeyi... Şefkat miydi, acıma mıydı, imrenme miydi, özlem miydi, çözemedim.

Akşam sınıfa başımız yukarıda, göğsümüz önde girdik beşimiz de. Arkadaşlarımızın bizi “Abanoz Fatihleri geldi.” tezahüratıyla karşılamasını beklerdik ama yapmadı sinemadan sonra sosis-ayrana fit olup okula dönen ‘ana kuzuları!’

Biz de kendi tezahüratımızı kendimiz yaptık:

Re re re... Ra ra ra...

...

Hayal etmenin sınırı ve sakıncası var mıdır? Ya da editörümün final bölümünü değiştirmemi varsaydığını düşünelim; zamanın bir yanı ilerlemiş, öteki tarafı donup kalmış olsaydı, söz gelimi bu olayı günümüzde yaşasaydık ama Abanoz Sokağı ve Gönül değişmeden kalmış olsalardı, karım da beni nostaljik bir gezi yapmam için oraya göndermeye rıza gösterseydi, bu anlattıklarımın sonradan eminim çantama yıkanmış, ütülenmiş bir yatak çarşafı ile bir yastık kılıfı

mutlaka koyardı. O zaman sahne her halde şöyle geri gelirdi:

Kapının arkasındaki çiviye paltomu asarken Gönül geldi. Kırk yaşında ve İzmirli olduğunu öğrendim. O, soyunuk, yatakta beklerken ben henüz sadece paltomu asabilmiştim. Gecikmemek için telaşla ve hızla soyunmaya başladım.

Ceketimi çıkartıp sandalyenin arkalığına geçirdim.

Kazağımı çıkartıp iskemlenin üstüne katladım.

Gömleğimin düğmelerini çözerken telaştan elim ayağıma dolaştı.

Tam yün fanilamı da çıkartıyordum ki, Gönül yattığı yerde doğruldu, gözü çantama ilişti:

“Ne var o çantada?”

“Çarşaf ve yastık kılıfı!”

Aniden fırladı yataktan, “Lan o*ospu evladı, doktor muayenehanesi mi sandın sen burayı? S*ktir git, o kadar titizsen seni buraya böyle gönderen o şıfıntıyı düz bunların üstünde!” diyerek elinde takunyası beni kovalamaya başladı. Ben çıplak önde, o çıplak arkada aşağı kadar indik.

Allah’tan bu sadece bir hayaldi de sadece Gönül’e rezil oldum. Sokakta, içeridekileri seyreden bıyıklı erkekler karşısında A Fish Called Wanda adlı filmde, sevgilisi gelecek diye kiraladığı evde çırılçıplak soyunup bekleyen ama kapı açıldığında içeriye sevgilisi yerine çoluk çocuk ev sahiplerinin girmesiyle rezil olan bakan pozisyonuna düşmedim.

...

‘İlk’lerde acemilik kaçınılmazdır.

Düşmeden bisiklete binilir mi?

Su yutmadan yüzebilenimiz olmuş mudur?

Ayağa basmadan dans edilir mi?

Rakı sofrasına zevzeklenmeden oturanımız olmuş mudur?

Amerika'ya ilk gidişimizde ilk uğradığımız yerlerden biri de ismini çok duyup merak ettiğimiz McDonald's olmuştu. Burgerlerimizi afiyetle yiyip, kolalarımızı içtikten sonra "Hadi kalkıyoruz," dedim. Eşim "Tepsileri bizim boşaltmamız gerekiyor." dedi. Self servis bir ayaküstücüde ilk kez yemiyordum ama bizim Atlantik Büfe'de, Piknik'te ya da Haylayf'ta tepsi verilmediği için bu usulü bilmiyordum. Kalkıp giderken döndüm, masada bırakmış olduğum tepsiyi aldım, az ileride 'Buraya atınız' yazan bir yer vardı; gittim tepsiyi oraya attım. Karım:

"Ne yapıyorsun?" dedi.

"Attım, tamam."

"Ayol tepsiyi değil, içindekileri atacaktın sadece!"

Yine aynı seyahatte miydi, tam hatırlamıyorum; bir soğuk kış gecesinde Waldorf Astoria'ya inmiştik. Akşam otelin lokantasına gittik. Peacock Alley, girişinde Cole Porter'ın piyanosu olan şık bir lokantaydı. Kıyafet zorunluydu. Görmek ve görülmek için gelinen bir lokantaydı. Oturduk, menüye üstün körü baktıktan sonra, garsona:

"Hafif bir şeyler yiyeceğiz, birer ana yemek ve birer salata bize yeter."

"No problem, sir."

"Günün yemeği nedir?"

Söyledi.

"Bize birer tane ondan getirin, birer de salata lütfen."

"Affedersiniz ama hem yemek hem de salata mı istiyorsunuz?"

La havle... Otele girişte resepsiyonda 100 Dolar bozduramamış, sinirlenmişim, şimdi de bir yemek bir salata yiyeceğim, adamlar şaşıyor. Yahu dünyanın en ünlü otellerinin başında gelen Waldorf